

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA LLIÇÓ

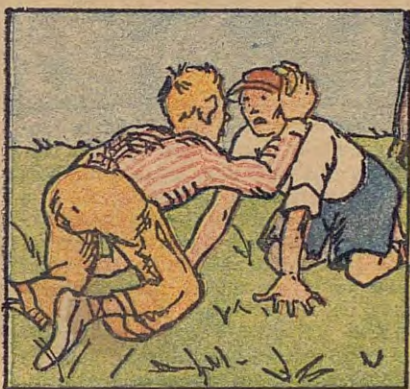
Com que avui han fet campana van a passeig per la plana.

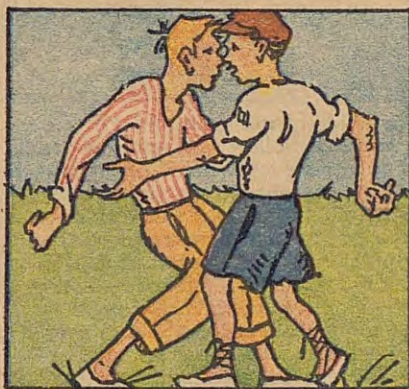
Un ha vist so a un noguer una nou. L'altre lleuger

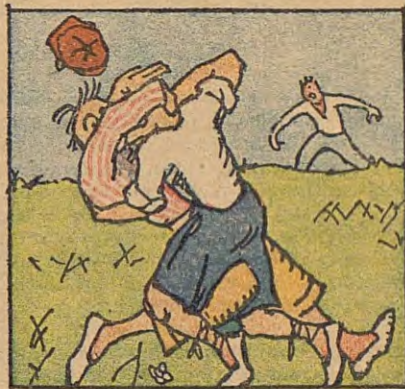
hi còrre desalenat i abans que ell l'ha arreplegat.

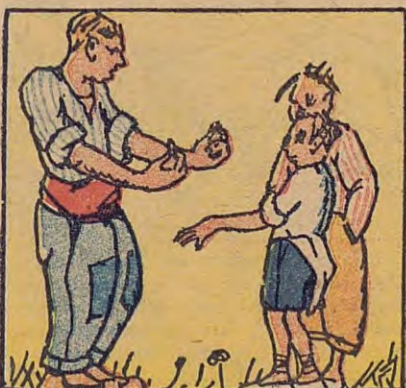
— Per mi la nou ha d'èssè perquè jo l'he vist primèl

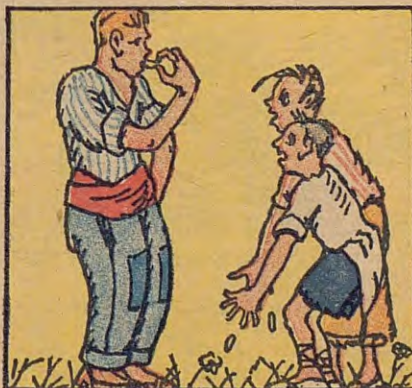
— Ja te'n pot ben despedi l'he collit jo i és per mi.

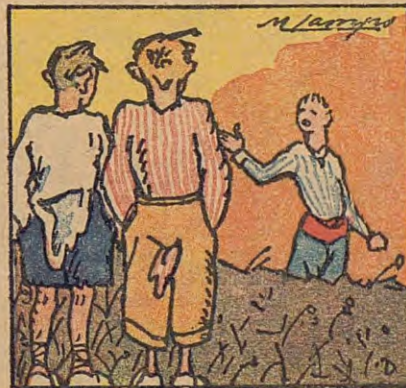
Dels mots vénen cops de puny fins que ve corrents de lluny

un xicotàs que els diu: — Proul jo us la partiré, la nou.

La clotolla els ha partit i es menja el fruit amb delit.

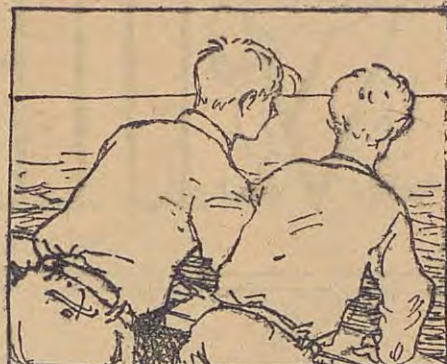
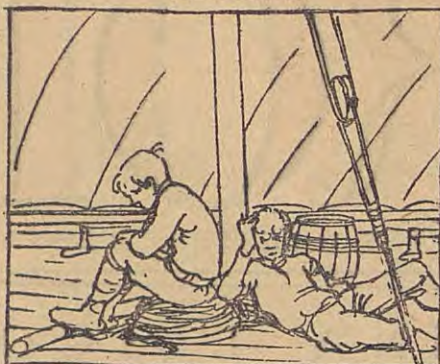
— No vulgueu mai pledejar ja veieu que surt molt car.

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

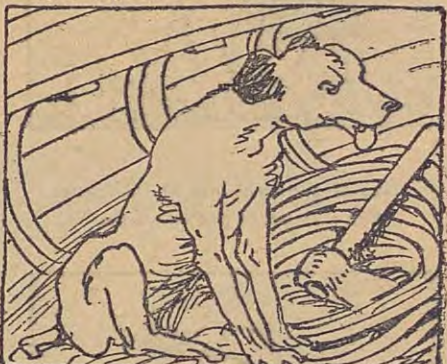
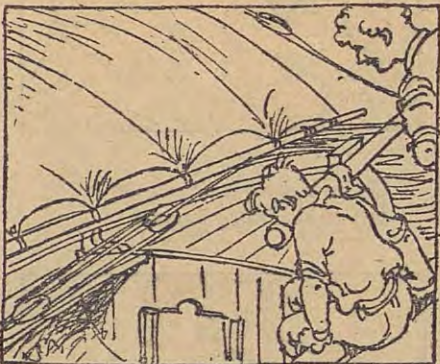
Dibuixos d'en MIRET

Navegaven amb una il·lusió que no pot arribar-se a expressar amb paraules. La nau que havien construït era ben poc lleugera, però, quan no hi ha per escollir, el que es té és el millor. El seu lema ara fou navegar sempre al Nord, pensant que així, més ençà o més enllà farien cap al Golf d'Adén, on essent pas obligat dels vapors que fan la travessia d'Europa a Asia, un o altre en trobarien en son camí i quedarien així definitivament en comunicació

amb el món. Quantes vegades sospiraven per un motor! i el vent semblava burlar-se d'ells perquè tan aviat bufava cap al Sud com es declarava en calma, però cap al Nord no es decidia mai. Sort que s'havien proveït bé, perquè feia una colla de dies que estaven en aquest embull. En Rafel malhumorat havia perdut la gana i en Quimet l'exhortava a tenir paciència fent-li comprendre que amb tot i la dificultat del vent, la seva sort era molt millor

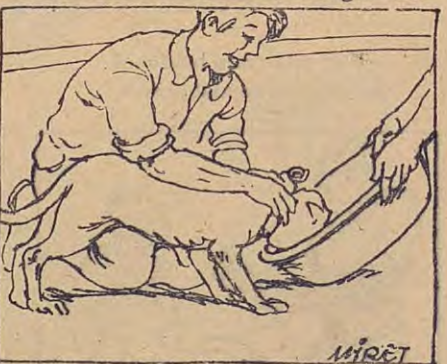
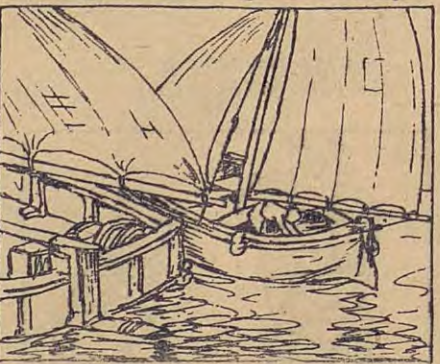
que temps enrera, quan creien haver-se de fer vells a l'illa Laietània. Fou en Rafel qui s'adonà d'una imperceptible taqueta en l'horitzó. L'habitud d'anar per mar i d'escrutar l'horitzó dona una finíssima percepció a la vista, inversemblant per gent que no sien de mar. De moment no pogueren posar-se d'acord, l'un deia que era un illot, mentre l'altre assegurava que era un vapor. Se'ls feia interminable el temps... no obstant l'esperança de millorar de situació els

tenia trasbalsats. Cantaven les caramelles, els Tres toms i el Fum-fum xemeneia amunt. Tot arriba, en aquest món de mones, menys el que es queda a mig camí; per fi la silueta de la taca es féu prou precisa per comprovar que tots dos s'havien equivocat i que no hi havia ni illa ni vapor. Era una barca... això els féu creure que eren prop de terra. Els voltants de l'embarcació s'anaren accentuant cada cop més, fins que pogueren determinar que la barca

era sòlidament construïda, i d'una estructura semblant als bots salvavides, el que més e's sorprenia era el no veure cap maniobra ni moviment que delatés els tripulants. S'hi atansaren i amb sorpresa s'adonaren que l'únic tripulant era un gosset arraulit a la popa. Amb un xic d'gelosia saltaren a la misteriosa embarcació i registraren els compartiments, després d'haver-ho minuciosament inspeccionat tot. Després del recompte deduïren que

el bot devia ésser d'un d'aquests moderns excèntrics que fan llargues travessies, sols amb una petita embarcació. Anava proveït de mapes, de tota mena d'estres i de conserves, no es sab' en avenir de com el gosset estava tot sol a la barca tranquil·lament. Què hi podia haver passat al misteriós propietari del bot? Alguna onada gegantina l'hauria potser arrabassat, però com el gosset no havia també sucumbit com son amo? En fi, es digueren,

no ens encaparrarem mes, que no en treurem res, el cas és, que aquí tenim un excel·lent bot, ben proveït de mapes i un gos que ens farà molta companyia i ens distreurà. Volien llegir el diari del desaparegut navegant per veure si podien orientar-se. No podia ésser, era escrit en anglès. L'última anotació era datada de 3 novembre d'aquest any. En Rafel digué rient: Po-

bre anglès, es veu que no li varen probar els panallets!
Els doia molt abandonar l'embarcació que s'havien fet, però compren-gueren que els convenia el bot de l'anglès i passaren tot el més interessant que duïen a la seva barca, i amb tot sentiment deixaren sola perduda pel mig del mar l'embarcació que tants esforços els havia costat. No obstant era altra cosa la nova barca, en saben

els anglesos d'equipar-se! De la lectura del diari res de particular en tra-gueren en clar. Al dia següent havien dormit i sopat bé, feren molta amistat amb el gosset a qui anomenaren Dò-lar. Fou a mitja tarda, quan en Quimet en l'encalmat horitzó, cregué distingir la silueta del tan sospirat vapor que havia de salvar-los. — Sembla que les coses comencen d'anar-nos bé, Rafell i tots dos es posaren a cantar.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

CONSELL INTERESSAT

La senyoreta Canari va anar a veure un cèebre professor de cant per provar la seva veu.

El professor, inexorable, li dugué:

— Senyoreta, vostè no pot cantar ni amb clau... de ganxo!

— Però, professor, si tots els veïns em diuen que hauria d'anar a estudiar a Miàl...

— Prou, prou, però jo no sóc veí seu, sap?

— Què vol dir?

— Que a mi no m'amoïna i no necessito que se'n vagi a l'estranger, com ells volen.

VISIÓ INVERSA

Abr ham Bossador, el banquer, va morir deixant tota la seva fortuna al seu nebot Isaac, i res, en canvi, al seu nebot Salomó.

Aquest, trobant-se faltat de diners, acudí a Isaac a demanar-li un préstec.

Isaac li exigí un interès del nou per cent anyal, com a darrera paraula de tot regateig.

— I què dirà el nostre oncle, quan des de l'altre món vegi que fas pagar nou per cent als de la teva família! — exclamà el dissortat Salomó.

— No ho creguis!, des de l'infern li semblarà un sis, el nou! — féu cinicament l'Isaac.

APROFITEU-HO!

— No sabeu que el tenor Flauta acaba de perdre la veu repentinament?

— Sí? Vaig a enviar-li tot seguit la meva sogra!

— Que potser són parents?

— No, però potser és encomanadís el mal del tenor!

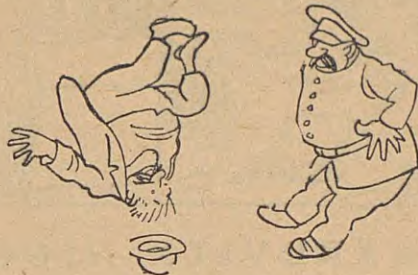
NAVEGANT

Capità: — Com pot ésser que encara estiguem en alta mar? Fa dos dies que hauríem hagut d'arribar a port!

Pilot: — No sé, deu ésser que d'ençà que es va rompre la brúixola he anat mirant la direcció amb el baròmetre..

DESGRACIA

El senyor Panxeta, passejant per la Granvia, trepitjà una pell de taronja,

relliscà i caigué després de fer algunes tentines.

I encara, per més pega, el va detenir un urbà, per fer equilibris a la via pública sense permís.

EL RETRASSAT

Un dependent obtingué vuit dies de festa i se'n anà amb molta puntualitat, però en tornar al treball tardà quatre dies més dels que tenia concedits.

Així que arribà a l'oficina, l'amo el féu entrar en son despatx particular i li preguntà, amb rostre molt seriós:

— I doncs, què ha estat aquest retràs tan gran en tornar?

El dependent es gratà el cap, mirà el sostre, i finalment respongué, molt convençut:

— Veurà... és que el despertador se m'ha espantat!

IGUALTAT

Dos personatges s'havien de batre a pistola. Ja estaven en el camp i les armes repartides, quan un d'ells que era molt gros, exclamà:

— No és just que estiguem a igual distància l'un de l'altre. Jo, que pre-

sento més blanc per tocar hauria d'estar més lluny d'ell que ell de mí!

Però un dels padrins es mostrà tan oportú com el reclamant.

Tragué de la butxaca un guix i marcà en el cos del gras dues ratlles paral·leles.

— Tingui present — digué al contrari — que si toca fora d'aquestes ratlles, no valdrà.

CONSEQUÈNCIES

Un aficionat a contar històries llunes estava enraonant entre un cercle d'amics, els quals badallaven contínuament, avorrits com ostres.

— Quan jo era petit era sonàmbul, enraonava dormint.

— Sí, i ara dorms enraonant — féu un dels oients.

LA BONA GENT

Tres banquers jueus estaven reunits en conferència amb un polític important per tractar d'assumptes d'alta finança. Al cap d'una estona d'estar conferenciant, el polític volgué veure quina hora era i trobà que li havien pres el rellotge.

Immediatament digué al banquer David que volia parlar-li particularment. S'apartaren ambdós a un recó de la sala, i el polític digué:

— Senyor David, algun dels vostres criats m'ha robat el rellotge.

— Criat, ca! De segur que ha estat aquell pillo de Jacob — féu, assenyallant el segon banquer. Vaig a recuperar-lo.

Al cap d'un minut tornà en David i entregà el rellotge al seu propietari. Aquest veié que l'anomenat Jacob restava molt tranquil com si no hagués pas at res.

— I doncs, què ha dit? No s'avergonyeix del que ha fet? — preguntà el polític a en David.

— No sap pas que jo el tingui. L'he pres de la butxaca d'en Salomó (el tercer banquer) qui ja l'havia pres a en Jacob.

PRECAUCIÓ

A l'hora de sortida de l'escola en Peret es dirigí al mestre, i li preguntà:

— Escolti, senyor mestre, faria el favor de dir-me què he après, avui?

— Vaja una pregunta més idiota! — exclamà el mestre.

— Veurà, és que a casa m'ho preguntaran i no sabria què dir...

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

En un país molt llunyà hi hagué un tsar i una tsarevna que tingueren un fill mut de naixença. I heus ací que al castell del tsar hi havia un palafrener vell, el qual sabia totes les històries de totes les fades i de totes les bruixes del reialme, puix sempre havia estat gran amic de tots aquells éssers fantàstics: No cal dir, doncs, que tot seguit que aquell petit príncep mut de naixença, el tsarevitx Nicolai, tingué l'edat d'escoltar històries i contes, es passava tot el dia al costat del vell palafrener, el qual li contava tots els que sabia.

El dia que el tsarevitx Nicolai complí els quinze anys, anà a veure el vell palafrener i li donà a comprendre que hom li havia anunciat que des d'aquell dia tenia de començar el servei de les armes i que, per tant, ja no podia anar a escoltar les històries del vell amic. Puix tenia d'ésser així, li demanà que li contés la darrera:

— Tsarevitx Nicolai — digué el vell palafrener: — Avui que és el dia que ens hem d'acomiadar, no et contaré una història, sinó que vull donar-te un avís molt important: D'aquí a pocs dies la teva mare portarà al món una nena. Aquesta germana teva, en virtut d'una maledicció que li varen tirar ja abans de néixer, serà la bruixa més esgarrifosa de totes les que mai hagi hom vist al món, car has de saber que així que tindrà quinze anys es menjarà el teu pare, la teva mare, tots els servidors que hi ha al castell i fins tu mateix. Si vols tu lliurar-te d'aquesta desgràcia, fuig del palau abans que neixi la teva germana, car si neix mentre tu ets ací, ja no podràs escapar-te. Vés al teu pare, demana-li el millor cavall de la quadra i vés-te'n allí on el cavall et voldrà portar.

El tsarevitx Nicolai tingué una es-

garrifor tan tremenda que, en ésser al davant de son pare, parlà per primera vegada a la vida. Podeu comptar la joia del tsar en oír parlar el seu hereu! En tingué tanta, d'alegria, que sens preguntar-li per què volia el cavall, ordenà que li fos entregat immediatament.

El vell palafrener ensellà un cavall bai, que era sens dubte no el millor de la quadra, sinó una meravella de cavall com no n'hauríeu trobat altre ig al al món; l'ensellà, dic, el tsarevitx Nicolai el muntà després d'abraçar son vell amic, i en afluir les regnes, el cavall eixí del castell al galop com si ja conegués el camí.

El tercer dia d'haver eixit del castell trobà dues velles cosidores en una cabana, i en demanar-los-hi acolliment, li respongueren:

— Ai, tsarevitx Nicolai! De bona

gana te'n donariem, mes ens queda tan poc temps de vida, que més val que segueixis ton camí: Estem cosint els vestits de la Vida i d'aquí a quinze anys els haurem acabat i ens morirem de vellesa, car ja tindrem cent anys i haurem acabat aquell cabdell de fil i haurem trencat totes les agulles d'aquel·la caixa.

I en dir això li mostraven una caixa d'agulles immensa i un cabdell de fil grandíols.

El tsarevitx Nicolai respongué:

— Bones àvies: Ja em conformo d'estar amb vosaltres tot aquest temps, quinze anys es ben bé prou temps...

— Què són quinze anys al costat de l'eternitat? — respongueren les dues velles.

El tsarevitx, amb les llàgrimes als ulls, continuà son camí. Caminà tres dies mes i trobà el gegant Vertodub.

Era aquest, un gegant condemnat a arrencar tots els arbres d'aquelles boscos: cures:

— Avi Vertodud — li digué el tsarevitx Nicolai, — voleu donar-me acoïlliment?

— Ai, tsarevitx Nicolai, amb quin goig et prendria en ma companyia si no fos que no em queda gaire temps de vida! Veus aquests boscos que cobren aquesta serralada? Doncs quan n'arrencaré el darrer arbre em vindrà la mort! — I en acabant de dir això s'abraçà a un avet gegantí que tenia al costat, li pegà una estrebada i l'arrencà de soca i arrel; després un altre... i un altre...

Al tsarevitx Nicolai li tornaren a lliscar les llàgrimes i seguí camí enllà. Al cap de tres dies mes de camí, trovà el gegant Vertohetz, germà de Vertodub, el qual estava condemnat a tombar totes les muntanyes del revés:

— Avi Vertohetz — li féu el tsarevitx Nicolai — voleu donar-me acoïlliment?

— Ai, tsarevitx Nicolai, amb quin goig et prendria en ma companyia si no fos que no em queda tant poc temps de vida! Veus totes les muntanyes d'aquestes serralades del davant? Doncs quan hauré girat a l'inrevés la darrera em vindrà la mort! — I en acabant de dir això s'acotxà al damunt de la muntanya més propera, clavà els dits al peu de l'altra banda, pegà una bona estrebada i la muntanya quedà tombada a l'inrevés. Després repetí l'operació amb una altra i amb una altra...

El tsarevitx Nicolai trencà a plorar amargament i seguí camí enllà. Hom no pot dir els dies ni els mesos ni els anys que estigué caminat amb el cavall; només us diré que caminà tant i tant que arribà al castell de la germana del Sol; la qual, en veure el nostre amic tingué una joia inenarrable; el rebé esplèndidament, li féu servir menjar i begudes mai vistes i el cuidà com si fos un fill seu.

El Tsarevitx Nicolai passà molt de temps allí content de sa sort, però de tant en tant li agafava una tristesa profunda: Era el mal terrible de l'enyorament! Aleshores pujava a la torre mes alta del castell, que era aquella en la qual el Sol s'hi deturava cada dia una estona a reposar, i des d'allí esguardava en la llunyania el palau dels seus pares estimats; i en veure que ni de ses portes, ni en ses finestres, ni en ses torres, mai no eixia ningú, feia uns

sospirs que trencaven el cor i es posava a plorar desconsoladament.

Un dia, en davallar de la torre, la germana del Sol li preguntà:

— Escolta, tsarevitx Nicolai; com és que tens els ulls com si haguessis plorat?

— Deu ésser el vent que m'hi deu haver fet mal — respongué ell.

Aleshores ella manà al vent que no bufés més.

A l'endemà baixà de la torre i la germana del Sol tornà a preguntar-li el mateix.

— Deu ésser el Sol, vostre germà que em mirava tant de prop que em deu haver fet mal.

L'endemà ella ordenà a un nuvolet blanc que es posés al davant de son germà i mentre el tsarevitx Nicolai s'estava a dalt de la torre hi pujà i el trobà plorant amargament. Podeu comptar el disgust que ella tingué! Aleshores ell no pogué dissimular més temps i li contà a sa protectora l'anyorança que el torturava i el desig que tenia d'anar a veure les contrades que l'havien vist néixer i les persones que l'havien estimat. Ella, és clar, no el volia deixar marxar, mes ell insistí tant i tant que per fi ella el deixà anar. A l'hora de la partença la germana del Sol s'acomiadà del tsarevitx Nicolai i li donà, pel camí, un raspall, una pinta i dues pomes de joventut.

Al cap de molts dies de camí arribà al lloc on el gegant Vertohetz estava girant muntanyes i veié que ja només n'hi quedava una per tombar. El tsarevitx Nicolai llençà la pinta a terra i, immediatament, cada púa es convertí en una muntanya altíssima i les pues eren tantes que les muntanyes es perdien al lluny del lluny. Hom no pot explicar la joia del gegant Vertohetz en veure que la vida se li allargava!

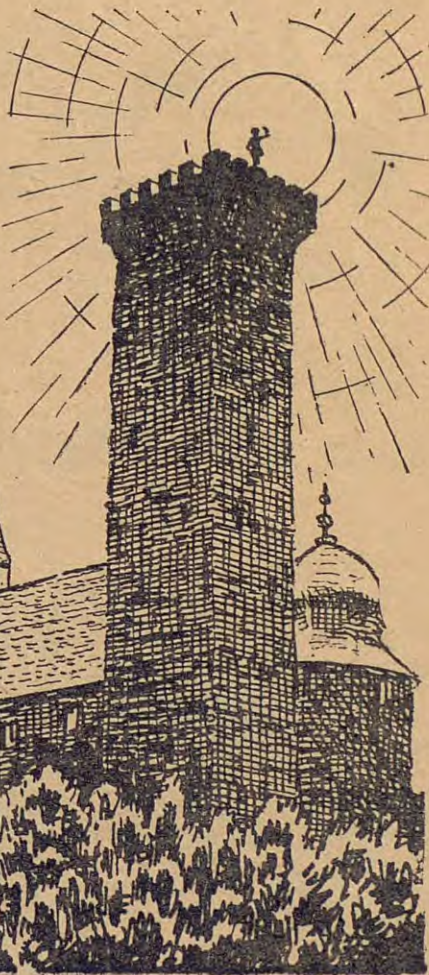
En Nicolai continuà son camí i al cap de tres dies arribà al lloc on el

gegant Vertodub arrencava arbres i veié que ja només li quedaven dos arbres per arrencar: En Nicolai llençà el raspall a terra i immediatament cada pel del raspall es convertí en un arbre frondosíssim. La joia que tingué el gegant Vertodub en veure que se li allargava la vida de tal manera, no és per ésser descrita, puix els arbres que havien sortit eren tant fermes i tant numerosos que cobrien quasi tota la terra.

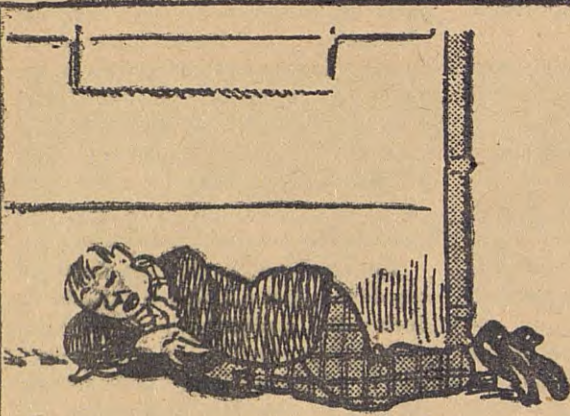
Continuà, en Nicolai, son camí i al cap de tres dies arribà a la casa de les dues velles cusidores, les quals s'havien revellit tant que aquell veure mateix es tenien de morir de vellesa. Ell que va i els hi regala a cada una d'elles una poma de joventut; elles se les menjaren i de sobte quedaren convertides en dues atletes de disset anys. Tingueren tal a'egria, aquelles dues noies que li regalaren un mocadoret que en ésser sacsejat formava un llac profundíssim.

El tsarevitx Nicolai continuà son camí i al cap de tres dies arribà a les portes del palau dels seus pares: Allí tot era desolació i mort. Els arbres dels voltants eren tots secs; els jardins s'havien marcit i les portes i finestres del palau eren totes tancades com si

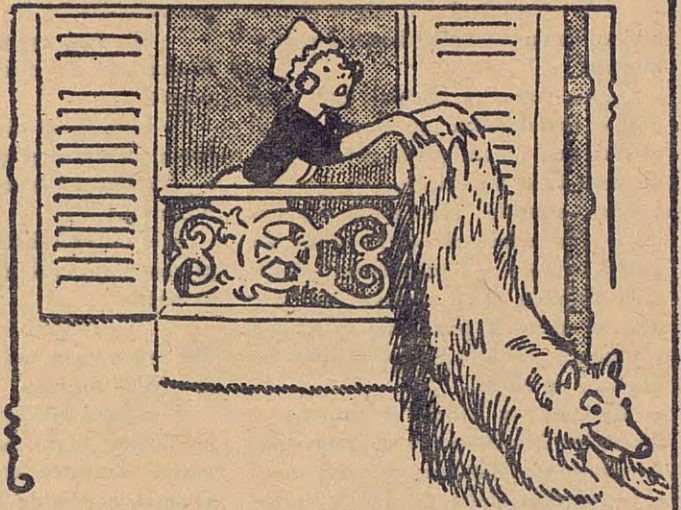
(Continuarà)

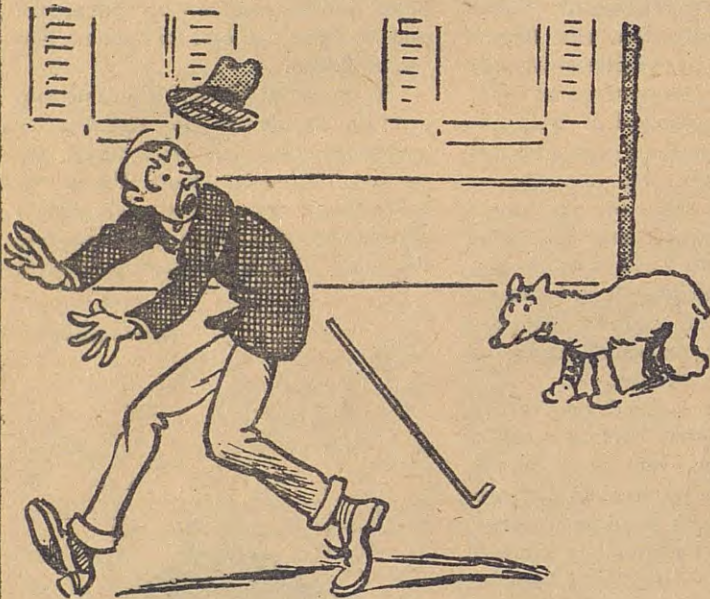
La fera

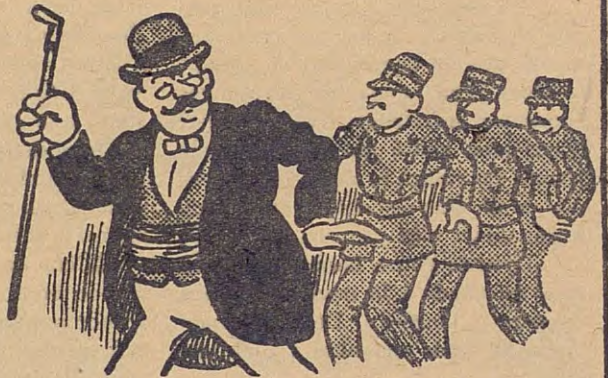
En Vinaixa un bell matí sortint del Bar s'adormí.

La Pepa espolsant la pell la féu caure damunt d'ell.

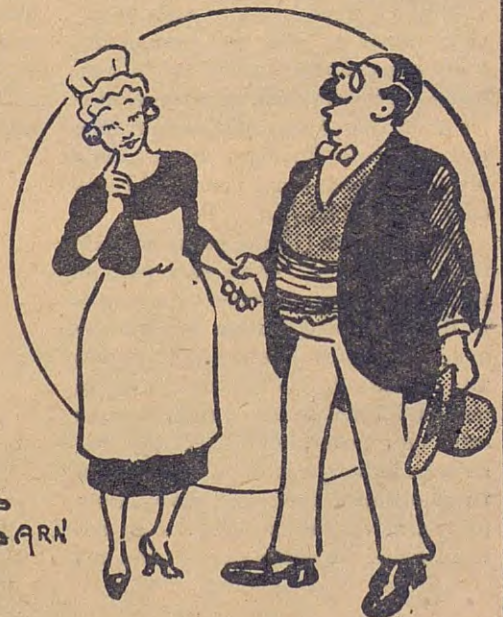
En Vinaixa es despertà i els transeünts espantà.

Vénen les autoritats molt justament alarmats.

Mes la Pepa diu: Senyor, l'he escorxat, no tingui por.

— Tindreu, per vostra prudència la creu de beneficència.

J. SARN

UN RETALLET DE CADA COSA.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Constantinoble. — Anomenada també Stambul, havia estat la capital de la Turquia fins que Mustafà Kemal i altres quatre gats van col·locar llur govern a Angora. D'aquí derivà la raça dels gats d'Angora.

La gran ciutat està dividida en tres parts pel Bòspor que és un canal natural que ve del Mar Negre i pel Corn d'Or que és la boca d'un riu.

D'aquestes tres parts, la principal és Stambul, la part asiàtica és Scutari i la part de l'altra banda del Corn d'Or és Galatà i Pera. Aquest darrer barri és molt renommat per les fruites que s'hi cul·len.

Abans a Stambul governava el Sultà i la Sublim Porta, però d'ençà que en Kemal va tancar-la, el Sultà hagué de marxar i ara és una república. Els turcs s'ho prengueren amb resignació i els més crítics sols atreviren a dir Mustafà Kemal governa!

MARC POLO

VAGA DE CONSONANTS

.ui.o. .a.â.u. .o. .a.e.
.o...i.o...e «i.o.e.»

NOVES I COMENTARIS

Diu un escriptor que les cançons modernes duren uns quinze dies. Així ens fa pensar que dues setmanes és espai de temps més llarg del que hom creu.

Als Estats Units s'ha inventat un auto sense direcció. Diuen que és una invenció que dona el cop.

Diu un explorador, que certs indígenes del Pacífic sols saben comptar fins a quatre. Quan són a dijous pensen que torna ésser diumenge i fan festa.

A Nova York s'acaba de nomenar un policia *olorador* de begudes. El seu ofici consisteix en passejar per la ciutat ensumant a dreta i esquerra per tal de percebre si hi ha tabernes ocultes. Els taberners fan pregàries perquè aviat faci fred i l'*olorador* s'encostipi del nas.

Un lleó, escapat d'un parc zoològic sabé trobar el camí per retornar al seu desert. Segurament devia conèixer bé la geografia perquè era un lleó de l'Atlas.

Les rodes de pirotècnia fan unes 500 revolucions per minut. Recentment s'han rebut forts *pedidos* d'aquestes rodes de part de mexicans i xinesos.

Diu un autor, que la intel·ligència humana deu en gran part el seu desenrotllament a l'art de la cuina. En efecte, molts dispesers han d'exercitar l'enteniment i la imaginació per endevinar què és allò que mengem.

Un jove, la *nòvia* del qual l'havia tractat de covard, demostrà sa valentia fumant una cigrreta dins una gàbia de lleons. Si era tabac de l'Arrendataria, no és estrany que els lleons s'acovardissin.

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

Bram

Existeix

El senyor al zofer: — El dia que us torni a passar això, us despatxo punt en blanc.

HUMOR D'ALTRE TEMPS

En una gran llibreria va entrar un dia un senyor i va preguntar: Que té *Els anglesos al Pol Nord?* I així mateix contestà el dependent que és *guasón!*
— No, senyor; per ma desgràcia, a Barcelona els tinc tots.

P. BUSQUETS

— Animal! — Ase! — Toixò!
— Bèstia! — Cap d'ase! — Senyor deixi'ls estar!... que s'expliquin!
— Anem, dones, no s'hi figuin, si tots dos tenen raó!

J. PONS

Dos pagesos de la costa van entrar al café Cuyàs i els va preguntar el mossò:
— *Señores qué tomarán?*
— *Xocolata cu'n melindres.*
— *No, yo lo quiero sin cuan.*

En el braser, l'altre dia en Pep diu, que socarrim de pei de porc hi sentia i a aquell que al costat tenia preguntà: — Que et cremes, Quim?

F. DE M.

El lleig i flac Bernabé, «só un bon mossò» sempre deia i que ho era, ben bé es veia puix que ho era... d'un café.

P. BUNYEGUES

Es parlava, un dia, d'unces i deia un que viu captant:
— No em parlem d'eixa moneda, no l'he pogut veure mai!

M. B. T.

Entre basques i badalls deia un pobre, enyorant l'eina:
— El trist és que no tinc feina i a cada punt tinc treballs.

S. PITARRA

Solucions al número passat

Al jeroglífic:

Soterrani.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 470 — E. Torras

N.º 471 — Climent Climent

N.º 472 — B. Jordana

N.º 473 — M. de A. Carbona

CASOS DE LA VIDA

per MIRET

La ràdio acostuma no funcionar quan hi ha visites.

— De qui és aquest retrat tan cursi?
— De la mamá quan era joveneta.

La sogra li guarda els diners.

El lladre sorprès in fraganti.

La visita intempestiva.

Un futur darwinista.

Efectes de la franquesa.

El regal del promès

Digueu-li pagès!

MIRET